

РЕШЕНИЕ

№ 24354

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2490** по описа за **2026**
година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния
кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания
/ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба вх.№ 422043/29.12.2025г. по описа на СРС, на Ю. П. Т., ЕГН
[ЕГН], депозирана чрез адв. С. Г., срещу Решение от 09.12.2025г. на Софийски районен съд,
Наказателно отделение /НО/, 11 състав, постановено по НАХД № 15103/2025г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност и незаконосъобразност на
първоинстанционния съдебен акт, като постановен при нарушение на материалния и
процесуалния закон. Твърди се, че към момента на връчване на ЕФ касаторът вече не е законен
представител на дружеството „Топ ню“ ЕООД и не е в състояние да посочи кое лице е
управлявало процесния автомобил на процесната дата, което е довело до ограничаване на правото
й на защита. Моли за отмяна на решението на СРС, респективно отмяна на електронния фиш.
Претендира присъждане на разноски.

Постъпила е и частна жалба вх.№ 28027/29.01.2026г. по описа на СРС, срещу определение от
15.01.2026г. по НАХД № 15103/2025г. от Ю. П. Т., ЕГН [ЕГН], депозирана чрез адв. С. Г., с което
е изменено решение от 09.12.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение /НО/, 11
състав, постановено по НАХД № 15103/2025г. в частта относно присъдените разноски, като съдът
е увеличил размера на присъденото в полза на СДВР юрисконсултско възнаграждение. Моли да
бъде отменено изцяло процесното определение, като неправилно и незаконосъобразно, в условия

на евентуалност да бъде намалено присъденото възнаграждение до справедлив размер между 50 и 80лв.

В съдебно заседание, касаторът и частен жалбоподател, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото е постъпила молба от процесуален представител с позиция по същество на спора. Моли за уважаване на касационната и частната жалба на основанията, посочени в тях. Претендира присъждане на разноски за две инстанции, за което прилага списък.

Ответникът- Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не изпраща представител. По делото са постъпили писмени бележки от процесуален представител, с позиция по същество на спора. Моли за потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендира присъждане на разноски под формата на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю., дава заключение за основателност и доказаност на касационната жалба и предлага същата да бъде уважена, ведно с депозираната частна жалба.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

1.По касационна жалба вх. № 422043/29.12.2025г. по описа на СРС на Ю. П. Т..

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу неблагоприятен за нея акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Предмет на спора е Решение от 09.12.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение /НО/, 11 състав, постановено по НАХД № 15103/2025г., с което е потвърден електронен фиш Серия К, № 7650134, издаден от СДВР, с който на Ю. П. Т., на основание чл.189, ал.4 във вр. чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за извършено административно нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП.

От фактическа страна районният съд е установил, че на 16.06.2023г., 09:30ч. неустановено по делото лице управлявало МПС - „А. А4“, ДК [рег.номер на МПС] /собственост на „Топ ню“ ЕООД, с управител към момента - Ю. П. Т./ в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], като при № 118 се движило със скорост от 76 км/ч, при разрешена такава от 50 км/ч. Нарушението било установено и заснето с техническо средство за видеоконтрол TFR1-M № 667, представляващо одобрен тип автоматизирана система, която към момента на нарушението била преминала преглед за техническа изправност.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал писмените доказателства, представени с административната преписка, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че Ю. П. Т. е извършила от обективна и субективна страна вмененото ѝ административно нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, като в хода на проведеното производство не са допуснати процесуални нарушения, а наказанието е наложено в законоустановения абсолютен размер. С тези изводи и мотиви е потвърдил процесния електронен фиш.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1

АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СРС, НО, 11-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Настоящият съдебен състав по същество приема, че решението е правилно, като при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон– касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.189, ал.4 от ЗДвП „при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи“. В ал.5- ал.11 на чл.189 ЗДвП е регламентирана специалната процедура за издаването, обжалване и влизане в сила на електронен фиш. В нормата на § 6, т.63 от ДР на ЗДвП е дефинирано понятието за електронния фиш, като “електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи“. В това административнонаказателно производство е неприложима разпоредбата на чл.57, ал.1 и ал.2 от ЗАНН /в т.ч. дата, име и подпис на длъжностното лице/, относно формата и съдържанието на санкционния акт. Задължителните реквизити, които трябва да се включват в електронния фиш са изчерпателно изброени в чл.189, ал.4 ЗДвП, а образецът на същия е одобрен със заповед № 81213-931/30.08.2016г. на министъра на вътрешните работи, приложена по делото.

В § 6, т.65 от ДР на ЗДвП е въведена и дефиниция за “автоматизирани технически средства и системи”, според която те са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни-прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни-прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

Издадена е и Наредба № 81213-532/12.05.2015г. на министъра на вътрешните работи за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата /Наредбата/. С чл.2 от Наредбата изрично се предвижда, че стационарните и мобилните автоматизирани технически средства и системи /АТСС/ заснемат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения–видеозаписи с данни за установените нарушения на правилата за движение. За тях съгласно чл.3 от Наредбата се издават електронни фишове с използване на автоматизирана информационна система.

По време на извършване на процесното нарушение на 16.06.2023г., действащата разпоредба на чл.189, ал.4, изр.1 от ЗДвП допуска за нарушение, установено и заснето с автоматизирано

техническо средство или система по § 6, т.65 от ДР на ЗДвП /нова - ДВ, бр.19 от 2015г./, независимо дали е стационарно или мобилно, да се издаде електронен фиш по § 6, т.63 от ДР на ЗДвП /нова - ДВ, бр.19 от 2015г./ за налагането на глоба в размера, определен за този вид нарушение, противно на доводите наведени с касационната жалба.

Спазени са изискванията за използването на мобилната система тип TFR1-M 567, същата е преминала първоначална и периодична проверка, видно от протокол № 1-9-23, контролът е осъществен с АТСС, одобрено по реда на Закона за измерванията от Български институт по метрология. Съставен е протокол за използване на Автоматизирано техническо средство или система по чл.10 от Наредбата. Такъв е представен по делото пред районния съд с административната преписка. От същият се установява датата на използване на АТСС-16.06.2023г., мястото за контрол- [улица] посоката на движение на МПС – от ул.О. към бул.Р., ограничението на скоростта в пътния участък-50км/ч. за населено място. В него са попълнени всички важни обстоятелства имащи значение за изясняване на спора от неговата фактическа страна, а именно: номер на използваното АТСС, мястото, на което е било разположено същото, ограничението на скоростта в участъка за движение, посоката на движение на МПС, времетраене на работния режим, брой установени нарушения. Съдът не констатира пропуски или непълноти в съставения протокол, наличието на които да оборват материалната му доказателствена сила.

Разпоредбата на чл.189, ал.4, изр.1 ЗДвП предвижда електронният фиш да се издаде в отсъствие както на контролния орган, така и на нарушителя – специално нормативно разрешение, което произтича от характера на това съкратено, несъстезателно производство за реализиране на административнонаказателна отговорност и цели да дерогира общите правила на ЗАНН. Електронният фиш има както установителни, така и санкционни функции, но доколкото съгласно § 6, т.63 от ДР на ЗДвП се изготвя от административно-информационна система, в тази процедура не е предвидено произнасяне на административнонаказващ орган, така че не се налага да се допуска или да се изключва присъствието или отсъствието му при издаването на акта. В тази насока на разсъждения следва да се допълни, че са неприложими и разпоредбите на чл.36-чл.58 от ЗАНН.

Настоящата инстанция напълно споделя аргументите, мотивирали въззивният съд да потвърди оспорения акт и изразяващи се в липсата на съществени процесуални нарушения в развитото се административнонаказателно производство и правилна правна квалификация на установените фактически обстоятелства. В хода на съдебното следствие са събрани писмени доказателствени средства, посредством които се възпроизвеждат в пълнота и конкретика настъпилите на 16.06.2023г. факти във връзка с установяване на нарушението. Пред въззивния съд не са събрани и приети други доказателства, които да оборват констатациите и извода на органа за виновно извършено от Ю. П. Т. нарушение на правилата за движение по пътищата.

Доводът на касатора, че към момента на връчване на електронния фиш не е притежавал качеството на законен представител на дружеството, собственик на МПС, е неоснователен. За ангажиране на отговорността по чл. 188, ал.2 от ЗДвП значение има качеството на законен представител към момента на извършване на нарушението, а не към момента на връчване на електронния фиш. В случая при справка в търговския регистър се установява, че към датата на нарушението- 16.06.2023 г. управител и едноличен собственик юридическото лице „ТОП НЮ“ ЕООД, ЕИК-[ЕИК] е именно Ю. П. Т.. По делото не са ангажирани доказателства, че към 16.06.2023г. Ю. П. Т., не е представлявала дружеството, поради което правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Предвид гореизложеното, Решение от 09.12.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно

отделение /НО/, 11 състав, постановено по НАХД № 15103/2025г. е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основания за касирането му по смисъла на чл.218, ал.2 АПК, във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

2. По частна жалба вх.№ 28027/29.01.2026г. на Ю. П. Т. срещу определение от 15.01.2026г. по НАХД № 15103/2025г., с което е изменено решение от 09.12.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение /НО/, 11 състав, постановено по НАХД № 15103/2025г. в частта за разноските, като съдът е увеличен размера на присъденото в полза на СДВР юрисконсултско възнаграждение от 150 на 160 лева.

С Решение № 4480/09.12.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение /НО/, 11 състав, постановено по НАХД № 15103/2025г., съдът е осъдил Ю. П. Т. на основание чл. 63д, ал.4 от ЗАНН, да заплати на СДВР сумата от 150 лв.- деловодни разноси. В решението са изложени мотиви, че с оглед липсата на съществена фактически и правна сложност на делото размерът на юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определен между минималния и средния по чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена на основание чл.37, ал.1 от ЗПП, а именно 150 лв.

С молба с вх.№422044/29.12.2025г. от процесуалния представител на Ю. Т., на основание чл. 248 от ГПК, вр. с чл. 144 от АПК, е поискано изменение на съдебното решение в частта на разноските. Изложени са аргументи, че на административния орган не се дължи присъждане на юрисконсултско възнаграждение, т.к. в съдебно заседание процесуален представител не се е явил и съответно не е извършил никакви процесуални действия по защита, само и единствено е представено писмено становище по жалбата.

В срока за отговор, на 14.01.2026г., е постъпило становище от пълномощник на СДВР, с изразена позиция за неоснователност на молбата за изменение на решението в частта за разноските.

С обжалваното в настоящото производство определение 15.01.2026г., съставът на СРС е изменил решение № 4480/09.12.2025г., в частта за разноските, като е увеличил размера на присъденото в полза на СДВР юрисконсултско възнаграждение от 150 на 160 лв. Като мотиви е посочил, че при определяне на размера на присъденото възнаграждение, съдът е съобразил, че независимо от липсата на явяване в съдебно заседание, процесуален представител е изготвил писмено становище по същество, т. е бил положен юридически труд, подлежащ на възмездяване в светлината на чл.63д, ал.4 от ЗАНН. В същото време, съдът е посочил, че предвид необходимостта от ангажиране на допълнителен процесуален ресурс във връзка с искането за изменение на решението в частта за разноските от страна на жалбоподателя, размерът на юрисконсултското възнаграждение следва да бъде ревизиран- увеличен до средния такъв от 81.81 евро /160 лв./.

Настоящият касационен състав счита, че определението е неправилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 248, ал. 1 ГПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или измени постановеното решение в частта му за разноските. Според ал. 2 съдът съобщава на насрещната страна за исканото допълване или изменяне с указание за представяне на отговор в едноседмичен срок. Според ал. 3 на същата разпоредба определението за разноските се постановява в закрито заседание и се връчва на страните. То може да се обжалва по реда, по който подлежи на обжалване решението.

В случая жалбоподателят е подал молба по чл. 248 ГПК за изменение на решението в частта относно разноските, като е поискал намаляване на присъденото юрисконсултско възнаграждение. Насрещната страна е депозирила писмен отговор, с който е оспорил молбата като неоснователна.

По делото няма данни да е било направено искане от страна на СДВР за изменение на решението в частта за разносните чрез увеличаване на присъдения размер. С процесното определение обаче, районният съд е изменил решението в частта за разносните, като е увеличил размера на присъденото юрисконсултско възнаграждение от 150 лв. на 160 лв. /81.81 евро/.

Производството по чл. 248 ГПК е обусловено от диспозитивното начало и се развива в рамките на направените от страните искания по отношение на разносните. В конкретния случай съдът е бил сезиран единствено с искане от жалбоподателя за намаляване на присъдените разноси. Насрещната страна, в лицето на СДВР, не е подала молба за изменение на решението в частта за разносните, нито е поискала увеличение на присъдения размер.

При тези данни първоинстанционния съд е разполагал с правомощие да уважи искането изцяло или частично, респективно-да го остави без уважение, но не и да измени решението в полза на насрещната страна чрез увеличаване на вече присъдените разноси при липса на надлежно заявено искане в тази посока. Това произтича от нормата на чл.248, ал.1 ГПК, в която е разписано, че съдът може на допълни или измени постановеното решение в частта му за разносните единствено по инициатива на страните, а не по свой почин. Обстоятелството, че съдът е достигнал до извод за различен размер на дължимото юрисконсултско възнаграждение, не му предоставя правомощие служебно да измени решението извън предметните предели на производството по чл. 248 ГПК, респ. направените от страните искания. Настоящият състав посочва, че писменият отговор на СДВР, съдържащ становище за неоснователност на молбата по чл.248 ГПК, не може да бъде приравнен на самостоятелно искане за изменение на решението в частта за разносните и увеличаване на присъдения размер, още повече, че липсва такова.

Предвид изложеното, обжалваното определение следва да бъде отменено, а молбата на жалбоподателя за изменение на решението в частта относно разносните, оставена без уважение, тъй като определеният размер на юрисконсултското възнаграждение с решението на съда от 09.12.2025 г. отговаря на фактическата и правна сложност на делото и е съобразено с Решение от 25.01.2024г. на СЕС по дело С-438/22.

В заключение, Решение от 09.12.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение /НО/, 11 състав, постановено по НАХД № 15103/2025г., следва да бъде оставено в сила, а постановеното определение от 15.01.2026 г. по делото на СРС следва следва да бъде отменено.

При този изход на делото на основание чл. 63д, ал. 3 и ал. 4 от ЗАНН на ответника по касация се следват разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер от 66.47 евро /130 лева/, съгласно чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Мотивиран така Административен съд София град, VI Касационен състав, на основание чл.221, ал.2 от АПК, във вр.чл.63в от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение 09.12.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение /НО/, 11 състав, постановено по НАХД № 15103/2025 г.

ОТМЕНЯ определение от 15.01.2026 г., постановено по НАХД № 15103/2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-и състав, като вместо него постановява: ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на Ю. П. Т., ЕГН [ЕГН], за изменение на решение от 09.12.2025г. по НАХД № 15103/2025г. в частта за разноските.

ОСЪЖДА на Ю. П. Т., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 66.47 евро разноси по КНАХД № 2490/2026г. по описа на АССГ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: